SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA DÁMASA RUIZ-JARABOJA COLOMERJA, predstavljeni 9. novembra 2004[1]

1. Vprašanja, ki jih zastavlja predložitveno sodišče, so zelo natančna. Senat za upravne spore Rechtbank te Rotterdam (Nizozemska) želi vedeti, ali Direktiva Sveta 69/335/EGS z dne 17. julija 1969 o posrednih davkih na zbiranje kapitala[2] (v nadaljevanju: Direktiva) velja za letne davke, ki jih organ za nadzor trga vrednostnih papirjev obračunava podjetjem tega sektorja za financiranje svojih dejavnosti nadzora. Ta davek se obračuna glede na bruto dobiček, ki so ga ta podjetja ustvarila v preteklem poslovnem letu.

V primeru pritrdilnega odgovora želi predložitveno sodišče poleg tega tudi pojasnilo, ali Direktiva prepoveduje sporni davek ali pa se ta nanaša na eno od izjem, ki jih določa.

1 — Jezik izvirnika: španščina.

2 — UL L 249, str. 25.

I – Pravni okvir

A – *Direktiva*

2. Leta 1969 je Svet odpravil nacionalne davke na zbiranje kapitala, še zlasti kolkovino na vrednostne papirje, dajatve na kapital in druge davke z enakimi značilnostmi, ker bi lahko ovirali prosti pretok kapitala v Skupnosti. Nadomestil jih je z enotnim usklajenim davkom, ki ga urejajo členi od 2 do 9 Direktive (kot je to pojasnil v drugi in deveti uvodni izjavi obrazložitvenega memoranduma in v členu 1).

3. V členu 4(1) so naštete transakcije, ki jih morajo države članice obvezno obdavčiti z dajatvijo na kapital, v členu 4(2) pa so naštete transakcije, ki so lahko zavezane dajatvi na kapital ali ne. Dajatvi na kapital so zavezane transakcije, kot so ustanovitev kapitalske družbe, povečanje kapitala kapitalske družbe ali njenih sredstev [(a), (c) in (d)], preoblikovanje družbe v kapitalsko družbo [(b)] in

prenos sedeža dejanske uprave ali registriranega sedeža kapitalske družbe iz tretje države v državo članico ali iz ene države članice v drugo [od (e) do (h)].

4. Člen 4(2) omogoča državam članicam, da lahko zavežejo dajatvi na kapital povečanje kapitala kapitalske družbe s kapitalizacijo dobička ali trajnih ali začasnih rezerv [(a)], povečanje kapitala družbe z različnimi sredstvi [(b)] in posojili, ki jih najame kapitalska družba pri tretji osebi, če je posojilodajalec upravičen do udeležbe v dobičku družbe, in posojila, pod pogojem, da imajo enako vlogo kot povečanje kapitala družbe [(c) in (d)].[3]

5. Razen dajatve na kapital države članice ne morejo obračunati nobenih drugih davkov v zvezi s transakcijami iz člena 4, v zvezi z vložki, posojili ali opravljanjem storitev, ki so del transakcije, ter v zvezi z registracijo ali katero koli drugo formalnostjo, ki ji je družba, združenje ali pravna oseba, ki posluje zaradi pridobivanja dobička, lahko zavezana pred začetkom poslovanja zaradi svoje pravne oblike (člen 10).

6. Države članice zlasti ne morejo zavezati nobeni obliki obdavčitve oblikovanja, izdaje, uvrstitve v kotacijo na borzi, uvrstitve na trg ali trgovanja z delnicami, deleži ali drugimi vrednostnimi papirji enake vrste ali s potrdili, ki predstavljajo take vrednostne papirje, ne glede na to, kdo jih je izdal. Prav tako ne morejo zavezati nobeni obliki obdavčitve posojil, vključno z državnimi obveznicami, najetih z izdajo zadolžnic ali drugih prenosljivih vrednostnih papirjev, ali katerih koli formalnosti, povezanih z njimi (člen 11).

7. Ne glede na ta pravila pa lahko države članice obračunajo (1) dajatve na prenos vrednostnih papirjev, dajatve na prenos od vloženih sredstev, dajatve na ustanovitev, vpis ali izbris hipotek in drugih pravic na zemljišču ali drugem premoženju, (2) davek na dodano vrednost in (3) dajatve, ki se plačajo kot pristojbine ali takse (člen 12(1)).

B – *Nizozemska ureditev*

8. Wet toezicht effectenverkeer 1995[4] (v nadaljevanju: zakon iz leta 1995) ureja pravila o upravnem pooblastilu za nadzor trga vrednostnih papirjev, ki ga je minister za

3 — V skladu z Direktivo Sveta 85/303/EGS z dne 19. junija 1985 o spremembi Direktive 69/335 (UL L 156, str. 23) lahko države članice ohranijo dajatev na kapital, s katero so obdavčene transakcije iz člena 4(2), če so bile 1. julija 1984 obdavčene po 1-odstotni stopnji.

4 — Staatsblad 1995, str. 574. Ta zakon, ki je bil spremenjen 6. decembra 2001 (Staatsblad 2001, str. 584), prenaša v nizozemsko pravo Direktivo Sveta 93/6/EGS z dne 15. marca 1993 o kapitalski ustreznosti investicijskih družb in kreditnih institucij (UL L 141, str. 1) in Direktivo Sveta 93/22/EGS z dne 10. maja 1993 o investicijskih storitvah na področju vrednostnih papirjev (UL L 141, str. 27).

finance v skladu s členom 40 zakona iz leta 1995 prenesel na Stichting Autoriteit Financiële Markten (organ za nadzor trga vrednostnih papirjev, v nadaljevanju: AFM) z Overdrachtsbesluit Wet 1995 (odlok o prenosu pooblastila).[5] Zakon velja za posrednike z vrednostnimi papirji in upravitelje premoženja, kategoriji, ki sta določeni v členu 1(1)(b) in (c) ter povzeti v rubriki „institucije s področja vrednostnih papirjev" [člen 1(1)(d)].

9. V skladu s členom 7(1) in (4) zakona iz leta 1995 morajo družbe s področja vrednostnih papirjev obvezno pridobiti predhodno dovoljenje, da lahko opravljajo svoje dejavnosti.

10. Člen 42 omogoča, da se stroške, nastale pri izvajanju pooblastila za nadzor, prevali na družbe s področja vrednostnih papirjev po merilih, določenih v predpisih.

11. Regeling Toezichtkosten Wet toezicht effectenverkeer 1995[6] (pravilnik o stroških nadzora, nastalih zaradi izvajanja zakona iz leta 1995, v nadaljevanju: pravilnik) dovoljuje, da AFM letno zaračuna stroške, nastale pri izvajanju njegovih nalog in pristojnosti, zlasti družbam s področja vrednostnih papirjev s sedežem na Nizozemskem, ki izvajajo svoje dejavnosti in so zato predhodno pridobile dovoljenje, določeno v členu 7 zakona. Te prispevke vsako leto določi ministrstvo za finance na podlagi predloga AFM, ki ga odobri oddelek ministrstva. Ta predlog vsebuje uravnotežen načrt stroškov nadzora in prihodkov, tako da prihodki lahko pokrivajo stroške (člena 2 in 3).

12. AFM se financira iz dveh vrst dajatev. Prva vrsta so posebne dajatve, s katerimi se po nespremenljivi tarifi plačujejo posebne storitve, kot na primer obdelava zahtevkov za dovoljenje (člen 4). Druga vrsta dajatev je abstraktna in se izračuna glede na prihodke družb s področja vrednostnih papirjev, ustvarjene v preteklem davčnem letu (člen 5). Iz pojasnila člena 1 izhaja, da je treba kot prihodke razumeti bruto dobiček, ustvarjen pri trgovanju z vrednostnimi papirji.

13. Vastellingsregeling bedragen Regeling toezichtkosten Wet toezicht effectenverkeer 1995 voor 2000[7] (izvedbeni odlok, ki za davčno leto 2000 določa zneske prispevkov, predvidenih v pravilniku) v členu 3 natančno določa zneske iz člena 5 pravilnika, ki se gibljejo med 10.000 NLG za družbe z bruto dobički do 2.500.000 NLG in 2.000.000 NLG za družbe z bruto dobički nad 1.280.000.000 NLG.

5 — Stattsblad 1995, str. 624.

6 — Staatscourant 2000, 137, str. 10.

7 — Staatscourant 2000, 137, str. 9.

II – Dejansko stanje v postopku v glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

14. Optiver BV, Robeco Obligatie DividendenFunds NV, All Options Internacional BV in druge družbe, ki jih je skupaj 39 in ki jih je Rechtbank te Rotterdam naštelo na začetku predložitvenega sklepa (v nadaljevanju: Optiver in drugi), so družbe s področja vrednostnih papirjev s sedežem na Nizozemskem, zakonito ustanovljene v skladu s členom 7 zakona iz leta 1995.

15. AFM, ki se je takrat imenoval še Stichting Toezicht Effectenverkeer, jim je 15. avgusta 2000 poslal odločbe o zneskih za plačilo v skladu s členom 5 pravilnika, pri čemer so bili zahtevani zneski izračunani glede na njihov bruto dobiček, ustvarjen v preteklem poslovnem letu, z dejavnostmi, za katere imajo potrebno dovoljenje.

16. Potem ko so Optiver in drugi vložili upravno pritožbo, s katero so delno uspeli, so vložili tožbo na sodišče, ki so jo utemeljevali s trditvami, da je sporni prispevek v nasprotju s členom 11 Direktive.

17. Rechtbank te Rotterdam je glede na naravo spora, ki mu je bilo predloženo, Sodišču postavilo naslednje vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali Direktiva 69/335, zlasti razlaga členov 11 in 12, nasprotuje obračunavanju davka v zgoraj navedenem smislu posrednikom z vrednostnimi papirji na bruto dobičke iz dejavnosti v zvezi s temi vrednostnimi papirji?“

III – Postopek pred Sodiščem

18. Podjetja, ki so tožeče stranke v postopku v glavni stvari, razen zadnjih desetih podjetij, navedenih v predložitvenem sklepu, upravni organ, ki je tožena stranka, vladi Nizozemske in Združenega kraljestva ter Komisija so predložili pisna stališča v roku, določenem v členu 20 Statuta Sodišča.

19. Na obravnavi 30. septembra 2004 so ustna pojasnila podali predstavniki vseh strank, ki so predložile pisna stališča, razen predstavnika vlade Združenega kraljestva.

IV – Analiza vprašanja za predhodno odločanje

20. Kot sem omenil v uvodu teh sklepnih predlogov, želi Rechtbank te Rotterdam

izvedeti, ali Direktiva dovoljuje davke, kot so ti, ki so predmet spora med strankami. Zato je treba poznati njeno področje uporabe.

21. Sodišče je v sodni praksi, ki jo stalno potrjuje, potrdilo, da je namen Direktive pospeševanje prostega pretoka kapitala. V ta namen določa zamenjavo različnih posrednih davkov, s katerimi so države članice obdavčevale zbiranje kapitala, z davkom, ki je usklajen po strukturi in po stopnjah, ki se uporabljajo.[8]

22. Iz tega cilja izhaja, da se želeno usklajevanje ne nanaša na neposredno obdavčitev, ampak samo na posredno obdavčitev.[9] Poleg tega pa nas znotraj te zadnje kategorije davkov zanimajo samo tisti davki, ki bremenijo transakcije zbiranja kapitala, če prispevajo h krepitvi gospodarskih možnosti družb.[10] Vendar pa se ločevanje ne konča pri tem vidiku, ker ima tudi subjektivno razsežnost, saj vložki v osebne družbe[11] ne sodijo na področje uporabe Direktive.

23. Povedano drugače, dajatev, ki bremeni transakcije iz člena 4 Direktive, pri čemer te transakcije izvedejo kapitalske družbe in so obdavčene kot izraz povečevanja sredstev in boljšega ekonomskega položaja, je „dajatev na kapital" za namene Direktive.[12]

24. Prepovedi iz člena 10 Direktive državam članicam torej preprečujejo pobiranje posrednih davkov, kot je dajatev na kapital. Sem sodijo tudi različne obdavčitve, ki se, ne glede na obliko, plačajo pri ustanovitvi kapitalske

8 — Prvič se je v tem smislu izreklo v sodbi z dne 27. junija 1989 v zadevi Conradsen (161/78, Recueil, str. 2221, točka 11). To sodno prakso je kasneje potrdilo v sodbah z dne 12. novembra 1987 v zadevi Amro Aandelen Fonds (112/86, Recueil, str. 4453, točka 7) in z dne 11. junija 1996 v zadevi Denkavit Internationaal in drugi (C-2/94, Recueil, str. I-2827, točki 16 in 17).

9 — Sodišče je v sodbi, ki jo je izreklo 26. septembra 1996 v zadevi Frederiksen (C-287/94, Recueil, str. I-4581), razsodilo, da so učinki Direktive omejeni na posredne davke in ne vplivajo na neposredne davke, kot je davek na dohodek podjetij, tako da Direktiva ne nasprotuje temu, da se matično družbo, ki je svoji hčerinski družbi odobrila brezobrestno posojilo, obdavči z davkom na dohodek na podlagi naknadno določenih obresti (točke od 20 do 22). Zaradi istih razlogov je razsodilo, da ta direktiva ne nasprotuje temu, da se kapitalske družbe obdavčijo z davkom na čisto premoženje družbe, ker ne bremeni niti prenosa kapitala ali sredstev v kapitalsko družbo niti dejanskega povečanja kapitala ali sredstev družbe (sodba z dne 27. oktobra 1998 v zadevi Nonwoven (C-4/97, Recueil, str. I-6469, točke 20, 21 in 25)). To sodno prakso je Sodišče potrdilo s sklepom, ki ga je sprejelo 15. marca 2001 v zadevi Petrolvilla & Bortolotti in drugi (združene zadeve C-279/99, C-293/99, C-296/99, C-330/99 in C-336/99, Recueil, str. I-2339).

10 — Sodišče se je v tem smislu izreklo v sodbi z dne 15. julija 1982 v zadevi Felicitas Rickmers-Linie (270/81, Recueil, str. 2771); to rešitev je naknadno povzelo v sodbah z dne 5. februarja 1991 v zadevah Deltakabel (C-15/89, Recueil, str. I-241) in Trave Schiffahrts-Gesellschaft (C-249/89, Recueil, str. I-257) ter z dne 2. februarja 1988 v zadevi Dansk Sparinvest (36/86, Recueil, str. 409). V skladu s to sodno prakso je Sodišče razsodilo, da se Direktiva ne more uporabljati za nacionalni davek na morebitno povečano vrednost nepremičnine, ki se določi ob njenem vložku v kapitalsko družbo (sodba z dne 11. decembra 1997 v zadevi Immobiliare SIF (C-42/96, Recueil, str. I-7089)).

11 — Sodba z dne 16. maja 2002 v zadevi Stadtpark Hotelbetriebsgesellschaft (C-508/99, Recueil, str. I-4455, točka 28).

12 — To mnenje izhaja iz sodbe z dne 13. februarja 1996 v zadevi Bautiaa in Société Française Maritime (združeni zadevi C-197/94 in C-252/94, Recueil, str. I-505, točki 31 in 32).

družbe in pri povečanju njenega kapitala [člen 10(a)], pri registraciji ali kateri koli drugi formalnosti pred začetkom poslovanja, ki ji je družba lahko zavezana zaradi svoje pravne oblike [člen 10, (c)].[13]

25. To zadnjo prepoved utemeljuje dejstvo, da se te dajatve, čeprav ne bremenijo vložkov samih po sebi, pobirajo zaradi formalnosti, vezanih na pravno obliko družbe, to je zaradi sredstva, uporabljenega za zbiranje tega kapitala, tako da bi njihovo ohranjanje lahko ogrožalo izpolnjevanje ciljev Direktive.[14]

26. Iz te shematike sodne prakse torej jasno izhaja, da sporna dajatev ne sodi na področje uporabe Direktive in je torej ta ne prepoveduje.

27. To presojo potrjujejo različni razlogi, saj prispevki v postopku v glavni stvari ne bremenijo nobene od transakcij iz člena 4 Direktive, ki so pravni izraz zbiranja kapitala in prispevajo h gospodarski krepitvi davčnega zavezanca. Gre za dajatev – ta izraz uporabljam v širšem pomenu besede – ki jo morajo podjetja s področja vrednostnih papirjev plačati za financiranje organa, ki jih nadzira: torej ne more iti za davek na vložke v družbo, ker je načeloma zelo verjetno, da so lastniki teh podjetij fizične osebe ali, če gre za pravne osebe, da so bile družbe ustanovljene kot osebne družbe.[15]

28. Če morajo torej družbe z dovoljenjem za trgovanje to dajatev plačati vsako leto, je sporna dajatev podobna pristojbini za registracijo ali dajatvam, ki se pobirajo ob formalnostih, nujnih za dejavnost davčnega zavezanca. Ne smemo pa tudi pozabiti, da se člen 10(c) Direktive, kot je Sodišče potrdilo v svoji sodni praksi, ne nanaša na vse tovrstne dajatve, s katerimi se obdavčijo kapitalske družbe, ampak samo na dajatve, vezane na pogoje, ki so nujni pri oblikovanju rezerv in povečanju kapitala. Pri dajatvi, ki jo pobira AFM, da bi zagotovil svoje financiranje, ne gre ne za eno ne za drugo, saj ni v nobeni zvezi s formalnostmi, ki jih morajo opraviti

13 — Čeprav je Sodišče to rešitev podalo šele v zgoraj navedeni sodbi Denkavit Internationaal in drugi (točka 23), je bila že jasno najavljena v sodbi z dne 20. aprila 1993 v zadevi Ponente Carni in Cispadana Costruzioni (združeni zadevi C-71/91 in C-178/91, Recueil, str. I-1915, točka 29). Takšno rešitev je potem še potrdilo in ponovilo v sodbah z dne 2. decembra 1997 v zadevi Fantask in drugi (C-188/95, Recueil, str. I-6783, točka 21), z dne 5. marca 1998 v zadevi Solred (C-347/96, Recueil, str. I-937, točka 21), z dne 19. marca 2002 v zadevi Komisija proti Grčiji (C-426/98, Recueil, str. I-2793, točka 24) in z dne 10. septembra 2002 v zadevi Prisco in Caser (združeni zadevi C-216/99 in C-222/99, Recueil, str. I-6761, točka 48).

14 — Tako mnenje je podal generalni pravobranilec Jacobs v točki 44 sklepnih predlogov v zadevi Denkavit Internationaal in drugi, Sodišče pa ga je v isti obliki povzelo v sodbi, ki jo je izreklo v tej zadevi, in tudi v sodbah, navedenih v prejšnji opombi. Prav tako je izraženo v sodbah z dne 27. oktobra 1998 v zadevi AGAS (C-152/97, Recueil, str. I-6553, točka 21) in z dne 18. januarja 2001 v zadevi P. P. Handelsgesellschaft (C-113/99, Recueil, str. I-471, točka 21) ter v „portugalski sagi" oziroma v sodbah z dne 29. septembra 1999 v zadevi Modelo I (C-56/98, Recueil, str. I-6427, točka 24); z dne 21. septembra 2000 v zadevi Modelo II (C-19/99, Recueil, str. I-7213, točka 24); z dne 26. septembra 2000 v zadevi IGI (C-134/99, Recueil, str. I-7717, točka 22) in z dne 21. junija 2001 v zadevi SONAE (C-206/99, Recueil, str. I-4679, točka 28.

15 — Ta zadeva je podobna zadevi Denkavit Internationaal in drugi, saj gre za prispevek, ki nima zveze s formalnostmi, vezanimi na pravno obliko družbe, in s katerim se lahko obdavči tako fizična kot pravna oseba, ki je lahko osebna družba (točki 25 in 26).

tožeče stranke v postopku v glavni stvari, da bi pridobile svoja sredstva. Za razliko od zadev v tako imenovani „portugalski sagi" o dajatvah, obračunanih pri izdaji notarskih aktov, s katerimi se dovoli izvajanje transakcij, ki sodijo na področje uporabe Direktive (sodbi Modelo I in Modelo II), ali pri vpisu povečanja osnovnega kapitala družbe v nacionalni register (sodbi IGI in SONAE), sporni prispevek v tej zadevi ne sodi v noben primer iz te določbe.[16]

29. Tudi člen 11 ne potrjuje trditve tožečih strank v postopku v glavni stvari, saj sistematika Direktive kaže, da se transakcije v zvezi z delnicami, obveznicami ali drugimi istovrstnimi prenosljivimi vrednostnimi papirji nanašajo na transkacije, s katerimi družbe ustvarjajo sredstva, in ne na kakšen drug ukrep v zvezi z zgoraj navedenimi vrednostnimi papirji, ki ne bi imel zveze s tem ciljem. Tožeče stranke poslujejo na trgu vrednostnih papirjev, vendar z izpodbijano dajatvijo niso obdavčene za transakcije, ki jih opravljajo s temi vrednostnimi papirji, da bi povečale sredstva družbe, ampak samo za financiranje stroškov javnega organa, zadolženega za nadzor finančnega sektorja, v katerem poslujejo. Tako je na primer Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Dansk Sparinvenst glede investicijske družbe, ki je izdala potrdila, ki predstavljajo takšna sredstva, razsodilo, da zadevna država članica (in sicer Danska) zaradi takšne transakcije ne more obdavčiti družbe z dajatvijo na kapital, ker je bil položaj družbe enak pred izdajo potrdil in po njej, saj sporna transakcija ni povečala gospodarskih možnosti družbe.

30. V sodbi FECSA in ACESA[17] je Sodišče natančno navedlo, da se po členu 11(b) Direktive odplačilo posojila obdavči kot „splošna transakcija za zbiranje kapitala" (točka 18).

31. Nazadnje, Sodišče je v sodbi, ki jo je izreklo dne 15. julija 2004 v zadevi Komisija proti Belgiji[18], s tem ko je opozorilo na preudarke generalnega pravobranilca Tizziana iz točke 14 sklepnih predlogov, ponovilo zgoraj navedeni stavek, da bi opozorilo na zvezo, ki mora obstajati med trgovanjem z vrednostnimi papirji in zbiranjem kapitala (točka 32). Zato je v točki 40 razsodilo, da člen 11(a) prepoveduje obdavčitev borznih transakcij, če se davek odtegne od novih vrednostnih papirjev, „ustvarjenih ob ustanovitvi družbe ali investicijskega sklada ali ob povečanju kapitala ali ob izdaji posojila".

16 — Primer, kot je ta v postopku v glavni stvari, je podoben primeru, o katerem je Sodišče odločilo v sodbi z dne 11. decembra 1997 v zadevi Locamion (C-8/96, Recueil, str. I-7055), v kateri je razsodilo, da Direktiva ne prepoveduje davka, kot je davek na registracijo vozil, ker ne obdavčuje vložka vozil v kapitalsko družbo, ampak natančneje njihovo dajanje v promet (točka 31).

17 — Sodba z dne 27. oktobra 1998 (združeni zadevi C-31/97 in C-32/97, Recueil, str. I-6491).

18 — Sodba z dne 15. julija 2004 v zadevi Komisija proti Belgiji, C-415/02, ZOdl., str. I-7215.

32. Skratka, dajatev, kot je ta v postopku v glavni stvari, ne sodi na področje uporabe Direktive in njena naložitev torej ni v nasprotju s pravom Skupnosti.

33. Pozdravljam prizadevanje tožečih strank, ki so začele postopek predhodnega odločanja, da bi poskušale prepričati Sodišče o nasprotnem, vendar pa njihova vztrajnost ne more obroditi uspeha. Čeprav je dajatev, ki jo AFM terja od Optiverja in ostalih družb, nesporno davek – in temu nihče ne oporeka – obdavčljivega dogodka v nobenem primeru ni med primeri, naštetimi v členu 11, ker, kot sem opozoril, so te pravne transakcije zavezane dajatvi na kapital in zato ne morejo biti obdavčene z nobeno drugo dajatvijo, saj so sredstvo za „zbiranje kapitala", ki ga Direktiva namerava zavezati enotnemu in usklajenemu posrednemu davku.

34. Glede na člena 10 in 11 so izjeme iz člena 12, ki jih je treba razlagati ozko, utemeljene, ker se z zadevnimi dajatvami ne obdavčujejo pravni dogodki, ki bi bili izraz zbiranja kapitala ali bi prispevali h krepitvi gospodarskih možnosti družb, čeprav so povezani z doseganjem takšnih rezultatov. Tako je Sodišče glede člena 12(1)(e) („dajatve, ki se plačajo kot pristojbine ali takse") razsodilo, da se nanaša na „plačilo v zameno za transakcije, po zakonu obdavčene zaradi splošnega interesa, kot na primer registracija kapitalskih družb", ker je treba zadevne dajatve „izračunati na podlagi stroška" opravljene storitve (sodba Ponente Carne in Cispadana Costruzioni), ne da bi to vplivalo na uporabo pavšalnih dajatev v danem obdobju, če ta znesek ne presega povprečnega stroška storitve (sodba Fantask in drugi).

35. To stališče najbolje ponazarja sodba Immobiliare SIF. Iz sodbe izhaja, da pri dajatvah na prenos nepremičnin ali prenos poslovanja iz člena 12(1)(b) obdavčljivi dogodek ni vložek teh sredstev v kapitalsko družbo (točka 3), ampak se dajatve iz tega naslova pobirajo v skladu s splošnimi in objektivnimi merili (točka 34). Tako ta določba omogoča državam članicam, da poleg dajatve na kapital ob vložku v kapitalsko družbo poberejo dajatve, katerih nastanek je objektivno vezan na zgoraj navedene pravne transakcije (točka 35).

36. Zaradi istih razlogov je Sodišče v sodbi FECSA in ACESA razsodilo, da je španski davek na obvezen notarski zapis o izbrisu hipotek ali drugih pravic, ki jamčijo za izdajo zadolžnic, ki je transakcija iz člena 11(b) in ne sodi na področje člena 12(1)(d) („dajatve na ustanovitev, vpis ali izbris hipotek ali drugih pravic na zemljišču ali drugem premoženju"), v nasprotju z Direktivo, ker gre za čisto finančno transakcijo, ločeno od

izbrisa hipoteke, vpisane kot jamstvo za zadolžnice, izdane za posojilo (točka 24).

37. Transakcije z vrednostnimi papirji sodijo na področje uporabe Direktive pod pogojem, da jih je kapitalska družba uporabila za pridobitev sredstev. Edini davek, ki so mu lahko zavezane, je dajatev na kapital pri zbiranju kapitala. Razlaga, s katero Optiver in drugi ugovarjajo drugim strankam pred Sodiščem, naj bi vodila k oprostitvi vsakršne obdavčitve takšnih pravnih transakcij, tako v primeru, če jih ne izvaja kapitalska družba, kot v primeru, če jih izvaja takšna družba in nimajo nobene zveze z zbiranjem ali prenosom sredstev. Komisija v svojih pisnih stališčih zelo jasno pojasnjuje, da bi v primeru strinjanja s trditvijo tožečih strank v postopku v glavni stvari, katerih edina dejavnost je, če sem pravilno seznanjen, trgovanje z vrednostnimi papirji, to povzročilo splošno oprostitev davka, kar je v nasprotju z namenom zakonodajalca Skupnosti, ki je želel samo uskladiti posredne davke na zbiranje kapitala in s tem izključiti dvojno obdavčevanje.

V – Predlog

38. Glede na vse ugotovitve predlagam Sodišču, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je zastavilo Rechtbank te Rotterdam, odgovori:

Direktiva Sveta 69/335/EGS z dne 17. julija 1969 o posrednih davkih na zbiranje kapitala ne nasprotuje temu, da države članice obdavčijo družbe z dovoljenjem za trgovanje z vrednostnimi papirji z letnim davkom, izračunanim glede na bruto dobičke iz te dejavnosti, katerega namen je financiranje stroškov, nastalih pri izvajanju nalog javnega organa, pristojnega za nadzor trga vrednostnih papirjev.